

N.:

Svētdien gotiņu piesēju pie ceļa, svētdienās jau neviens uz Vecslobodu nebrauc. Mums garām aizbrauca sešdesmit mašīnas ar numuriem pie priekšējā stikla. Iznācu gotiņu izslaukt– nepazīnu– brūnās gotiņas vietā man tagad bija pelēkā gotiņa.

T.:

Visa ģimene aizgājām svētdienā uz Pasiēnas baznīcu atzīmēt vīratēva zelta kāzas. Visi tādi smuki sapucēti. Iznācām no dievkalpojuma, nostājāmies ar mugurām pret baznīcu. Pie baznīcas cits aiz cita sāka braukt automobiļi, no tām leca laukā ļaudis un fotografējās pie baznīcas. Tā arī mums nesanāca neviena bilde, kurā tikai mūsu ģimene pie baznīcas– vienmēr kadrā ieskrējis kāds nošmucēts radījums. Bet kāpēc tie trakie baznīcu fotografētāji visi centās nobildēt manus vīra vecākus?

G.:

Sestdienas vakarā uzvilcām visa ģimene goda svārkus un gājām uz Ciblu viesos. Garām viens aiz otra pabrauca piecdesmit mašīnas trakā ātrumā, pie tam, visas brauca gan uz Ciblu, gan atpakaļ. Goda svārki noputēja, mati saķepēja, acis aizlika. Sestdienas vakarā taču parasti brauc ar zirgu, nevis skrien kā sadeguši uz Ciblu ar mašīnu.

D.:

Beidzot pienāca rokfestivāla diena. Sabraucām pie ezera, Žora un Griša sāka spēlēt– cik skaļi vien jaudāja. Sabrauca simts mašīnas klausītāju, taču neviens nenāca uz mūsu placīti, bet tik ēda frikadeļu zupu un tusēja savā starpā.

A.:

Mums tur pie pieminekļa aiz mūra sētas tāda vietīņa, kur mēs parasti kopā ar Vaņu un Petju varam vienu dzimtenīti izdzert, sievas neredz, neviens netraucē, jo šeit Audriņos pie pieminekļa pēdējos divdesmit gadus pionieri nenāk un ziedus neliek. Sestdienas vakarā apsēdāties, atkorķējām, paņēmām desu un gurķīti. Pēkšņi atskrien trīs un prasa– vai mēs neredzējām, ko citi fotografēja. Mēs viņiem dzimtenīti nedeivām. Pēc brīža atskrēja divi nākamie, arī prasīja to pašu. Un tā viņi visi tik skrēja pie mums un prasīja, ko tie citi fotografējuši. Bet tie citi jau arī nezināja, ko fotografēt.

J.:

Mūsu Vidzemes apceļojuma laikā nolēmām pavizināties ar bānīti. Visos ceļojumu aprakstos var izlasīt, cik bānītis vecs, tīrs, kādām skaistām vietām cauri brauc. Aizbraucām jau laicīgi, iekāpām bānītī, lai baudītu ceļu uz Alūksni un atpakaļ. Tad vilcienā vagonā iespraucās piecdesmit dažādu aktīvistu ar fotoaparātiem. Viņi pagrāba konduktoru, lika viņu sev klēpī, bučoja, iesēja līķautā, cēla augšā un lēca viņam pāri, spēlēja vilcienā „pēdējais pāris šķiras” un „kaļimbambā”. Nākamajā pieturā viņi visi lēca no vilciena laukā. Domājām būs miers un varēsim baudīt braucienu. Nekā– vilcienā iebruka nākošais pussimts un darīja ar konduktoru vēl briesmīgākas lietas. Un tā tas turpinājās vēl četras pieturas.

Ļ.:

Uzkūrām mazu ugunskuru netālu no Nagļiem, mežiņā. Domājām– uzliesim telti, atpūtīsimies. Un tad viņi visi sabrauca cits aiz cita– skrēja uz purvu, lēkāja pa taku, un visi mēģināja savu mašīnu apgriezt tieši tajā vienīgajā laukumīņā, kur mūsu ugunskurs un telts.

Zirgs.:

Saimniece jau man teica, ka svētdien ies traki. Bet tas, kas notika bija briesmīgi. Sabrauca visādi, cits pēc cita. Ne es gardās auzas paēst dabūju, ne man zālīti ļāva pašķīt. Pavēles: „Nu” un „Tprū” deva viens otram. Mani tik raustīja ārā un iekšā no staļļa, un paši vēl mēģināja to izpildīt auļos.

Pēteris Apinis